

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— କଳଙ୍ଗୀଧର ହେବା ପାଇଁ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଅଚଳ-ଅଟଳ କର, ଯେତେ ଯେତେ ତୁମ ଉପରେ କଳଙ୍ଗ ଲାଗୁଛି ସେତେ ସେତେ ତୁମେ କଳଙ୍ଗୀଧର ହେଉଛ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଜୀଙ୍କର ଆଦୃଷ୍ଟ କ’ଣ ? କେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ଆଦୃଷ୍ଟ ଉପରେ ଚାଲୁଥିବା ପିଲାମାନେ ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥା’ନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଜୀଙ୍କର ଆଦୃଷ୍ଟ ହେଲା, ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ — ତୁମକୁ କାହା ସହିତ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରିବାର ନାହିଁ, ଶାନ୍ତିରେ ରହିବାର ଅଛି । ଯଦି କାହାକୁ ତୁମ କଥା ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ ତେବେ ତୁମେ ତୁମ୍ଭ ରୁହ । ପରସ୍ପରକୁ ବିରକ୍ତ କର ନାହିଁ । ବାପବାଜୀଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ସେତେବେଳେ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ବି ଭୂତ ନଥାଏ, ମୁଖରୁ କେବେ ବି କଟୁବଚନ ବାହାରୁ ନ ଥାଏ । ମିଠା କଥା କହିବା ତୁମ ଜୀବନର ଧାରଣା ହୋଇଯାଇଥିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ, ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ପରଥମେ ପରଥମେ ଏହି କଥା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କହିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚେତାବନୀ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନେ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରୁଛି ତେବେ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖୁଛି, ଏହି ଶରୀର ତ ପୁରୁଣା ଜୋତା ସଦୃଶ । ତେଣୁ ଏହା ସତତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସତତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଶରୀର ତ ସତତ୍ତ୍ୱଯୁଗରେ ହିଁ ମିଳିବ । ଏବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ସତତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେଉଛି, ଶରୀର ତ ସେହି ପୁରୁଣା ହିଁ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ନିଜ ଆତ୍ମାକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ସତତ୍ତ୍ୱଯୁଗରେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ମିଳିବ । ଆତ୍ମାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । କେବଳ ଦେଖିବା ଦୃଷ୍ଟି ଆତ୍ମା ଶୁଦ୍ଧ ହେବ ନାହିଁ । ଯେତେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇପାରିବ । ଏହା ହିଁ ତ ତୁମର କାମ । ତୁମକୁ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ସତତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ତ ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ । ଏହି ଶରୀର ତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମସ୍ତ ପରମ୍ପରା ପୁରୁଣା ହିଁ ରହିବ, ଏହା ତ କେବଳ କରମେନ୍ଦ୍ରବିଶ୍ୱ ଅଟେ, ଯାହା ସହିତ ଆତ୍ମାର ସଂଯୋଗ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ସୁନ୍ଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ବହୁତ ଭଲ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରୁଛି । ସେଠାରେ ପକ୍ଷୀ ଏବଂ ଜୀବଜନ୍ତୁମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ହେବେ । ଏଠାରେ ଚଢ଼େଇମାନେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ପଳାଇ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ତ ସୁନ୍ଦର-ସୁନ୍ଦର ପକ୍ଷୀ କାଲଦା ଅନୁସାରେ ତୁମର ଆଗରେ-ପଛରେ ଘୁରି ବୁଲିବେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସି, ଅପରିଷ୍କାର କରି ଚାଲିଯିବେ । ନାଁ, ତାହା ବହୁତ କାଳଦାର ଦୁନିଆ ହେବ । ଆଗକୁ ତୁମକୁ ଏସବୁର ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇପାରିବ । ଏବେ ତ ବହୁତ ଅନ୍ତର ରହିଛି । ସଞ୍ଚାରୀ ମହିମା ତ ଅପରମ୍ପର । ବାବାଜୀଙ୍କର ମହିମା ଏବଂ ସମ୍ପଦର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଅପରମ୍ପର । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର କେତେ ନିଶା ଚଢିବା ଭରିତ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସେହି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି, ଯେଉଁମାନେ ସେବା କରିଥା’ନ୍ତି, ତେବେ ସେବାଧାରୀ ସଞ୍ଚାରୀ ମନେ ପଡିଥା’ନ୍ତି । ଆତ୍ମାରେ ମନ-ବୁଦ୍ଧି ରହିଛି ନା । ସେମାନେ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥା’ନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ପରଥମ ନମ୍ବର ଅଥବା ଦୃଷ୍ଟିଶୀଳ ନମ୍ବରରେ ସେବା କରୁଛି । ଏସବୁ କଥା କରମାନୁସାରେ ହିଁ ବୁଝିଥା’ନ୍ତି । କେହି-କେହି ତ ମିଷ୍ଟୁକିମିଷ୍ଟ ତିଆରି କରି, ପରେସିଡେଣ୍ଟ, ଗଭର୍ଣ୍ଣରାଟ୍ କ୍ରମକୁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଥିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜସ୍ୱ ଗୁଣ ରହିଛି । କାହା ପାଖରେ ଭଲ ଗୁଣ ରହିଥାଏ ତେଣୁ କୁହାଯାଏ ଇଏ କେତେ ଗୁଣବାନ । ଯେଉଁମାନେ ସେବାଧାରୀ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ସର୍ବଦା ମିଠା କଥା କହିବେ । ସେମାନେ କେବେହେଲେ କଠୋର କଥା କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ କଠୋର କଥା କହନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭୂତ ରହିଥାଏ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହେଲା ପରଥମ ନମ୍ବର ଭୂତ, ପୁଣି ତା’ ପଛରେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଭୂତ ପ୍ରବେଶ କରିଥା’ନ୍ତି ।

କେତେକ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଚଳଣି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖରାପ ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିଚରା ଏମାନଙ୍କର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଏଭଳି ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ ଯେପରି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ କରିଥିଲ, ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ତୋର ତୁମ ହାତକୁ ଆସିଯିବ । ଏହିଭଳି ଡରାମାର ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଆଉ ବହୁତ କମ ସମୟ ବାକି ରହିଛି । ଇଂରେଜମାନେ ଯେତେବେଳେ ସଞ୍ଚାରୀଧାନତା ଦେଲେ ସେତେବେଳେ ଭାରତକୁ ଦୁଇ ଭାଗରେ ବାଣ୍ଟିଦେଲେ । ଯାହା ଦୃଷ୍ଟି ଆତ୍ମା ପରସ୍ପର ଲଢେଇ କରିବେ । ନଚେତ୍ ସେମାନଙ୍କର ଗୋଲା-ବାଉଦ କିଏ କିଣିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ନା । ତରାମା ଅନୁସାରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଚତୁରତା । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଟୁକୁଡା-ଟୁକୁଡା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଟୁକୁଡା ଆମକୁ ମିଳୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ସେପଟେ ପାଣି ଅଧିକ ଯାଉଛି, କ୍ଷେତ ଭଲ ହେଉଛି, ଏପଟେ ପାଣି କମ୍ ଆସୁଛି । ଏହିଭଳି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଯୁଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି, ଝଗଡ଼ା ତ ବହୁତ ହେଉଛି । ତୁମେ ଯେବେଠାରୁ ବାବାଜୀଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ସେବେଠାରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଗାଳି ଖାଉଛ । ବାବା ବୁଝାଇଥିଲେ ଏବେ ତୁମେ କଳଙ୍ଗୀଧର ହେଉଛ । ଯେପରି ବାବା ଗାଳି ଖାଉଛନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଗାଳି ଖାଉଛ । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ, ବିଚରା ଏମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଇଏ ବିଶ୍ୱର

ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମର କଥା ତ ବହୁତ ସହଜ । ତେବେ ପୂଜ୍ୟ, ପୂଜାରୀ ମଧ୍ୟସ୍ତ ତୁମେ ହେଉଛ । ଯଦି କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣା ହେଉନାହିଁ, ତେବେ ଡ୍ରାମାରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଏହିଭଳି ପାର୍ବତ ରହିଛି । କିଛି ବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେତେ ମୁଣ୍ଡିତ ପିଟିଲେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଉପରକୁ ଚଢ଼ିପାରିବେ ନାହିଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ନାହିଁ । ରାଜଧାନୀ ସ୍ୱାଧୀନ ହେଉଛି ତେଣୁ ସେଠାରେ ସବୁ ଆବଶ୍ୟକ । ଏଭଳି ଭାବି ଶାନ୍ତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କାହା ସହିତ ବି ଝଗଡ଼ା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସନ୍ଦେହର ସହିତ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ଯେ ଏପରି କର ନାହିଁ । ଏକଥା ଆତ୍ମା ଶୁଣିଥାଏ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆହୁରି ପଦ କମ ହୋଇଯିବ । କାହାକୁ-କାହାକୁ ଭଲ କଥା ବୁଝାଇଲେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଅଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେବା ଉଚିତ୍ । ନିଜେ ଯଦି ଏପରି ହୋଇଥିବେ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ହଇରାଣ କରିବେ । ଏହିଭଳି ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମସ୍ତ ପରସ୍ପର ନୁହେଁ ରହିବ । ମାୟା ମଧ୍ୟସ୍ତ ଦିନକୁ ଦିନ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯିବ । ମହାରଥୀମାନଙ୍କ ସହିତ ମାୟା ମଧ୍ୟସ୍ତ ମହାରଥୀ ହୋଇ ଲଢ଼ିଥାଏ । ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସିଲେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଯାଏ । ଯେପରି ଅଟଳ-ଅଟଳ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ଯେ ମାୟା ଆମକୁ ହଇରାଣ କରିବ କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଭରସା ନାହିଁ । ଯିଏ କଳତୀର ହେବ, ତା' ଉପରେ କଳତୀ ଲାଗିବ, ତେଣୁ ଏଥିରେ ବିରକତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଖବରକାଗଜବାଲା ବିରୋଧ କରି ଲେଖିଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏଠାରେ ପବିତ୍ରତାର କଥା ରହିଛି । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ମଧ୍ୟସ୍ତ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ଅକାସୁର-ବକାସୁର ନାମ ମଧ୍ୟସ୍ତ ରହିଛି । ସ୍ୱର୍ଗୀମାନଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟସ୍ତ ପୁତନା, ସୁପରଶ୍ୱଶା ରଖାଯାଇଛି ।

ପିଲାମାନେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମହିମା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଆତ୍ମା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ବିନା ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଆମକୁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସ୍ୱାଧୀନତା ଚଳିଯାଉଛି ହୋଇ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେଉଛ । ଏହି ସବୁ ଅଳଙ୍କାର ମଧ୍ୟସ୍ତ ତୁମର ଅଟେ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମପଣମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହି ଅଳଙ୍କାର ସବୁ ବିଷୟକୁ ଦିଆଯାଇଛି । ଆତ୍ମା କ'ଣ, ପରମାତ୍ମା କ'ଣ ଏହି ସବୁ କଥା କେହି ବି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି, କିପରି ଶରୀରଠାରୁ ବାହାରିଯାଉଛି, କେବେ କହୁଛନ୍ତି ଆଖିରୁ ବାହାରିଗଲା, କେବେ କହୁଛନ୍ତି ଉରୁକୁଟୀରୁ ବାହାରିଲା, କେବେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ମଥାରୁ ବାହାରିଗଲା । ଏକଥା ତ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ — ଆତ୍ମା ଏହିଭଳି ଶରୀର ଛାଡ଼ିବ । ବସି-ବସି ବାବାଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେହର ତସ୍ତାଗ କରିଦେବ । ବାବାଙ୍କୁ ପାଖକୁ ତ ଆମକୁ ଖୁସିରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଖୁସିରେ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ସର୍ବପର ମଧ୍ୟସ୍ତ ଉଦାହରଣ ରହିଛି । ଜୀବଜନ୍ତୁତ୍ୱ ପାଖରେ ଯେଉଁ ବୁଦ୍ଧି ଅଛି, ତାହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ କେବଳ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏହିପରି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେପରି ଭ୍ରମରୀ କୀଟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଥାଏ, ସେହିପରି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପୀ କୀଟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ନୁହେଁ ବାସ୍ତବିକ ରୂପେ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ ତେଣୁ ତୁମର ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । ସେମାନେ ତ ଏହି ଅବିନାଶୀ ବସ୍ତୁକୁ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଶାନ୍ତି ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ, ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ବସ୍ତୁତାତ୍ତ୍ୱ କେହି ବି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ତ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ତୁମର ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗ, ତୁମେ ତ ବ୍ରହ୍ମପଣରେ ଲୀନ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାବା ତ ପରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ସ୍ୱାଧୀନା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ କଥା । ପ୍ରଥମେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଲଫ-ବେ ଅରଥାତ୍ ବାବା ଏବଂ ରାଜତ୍ୱର ପାଠ ହିଁ ପଢ଼ାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । କୁହ ତୁମର ଦୁଇଟି ପିତା ଅଛନ୍ତି — ବିନାଶୀ ପିତା ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ପିତା । ତୁମେ ବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ବିକାର ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ କେତେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଛି । ସେଠାରେ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଲହୁଣୀରୁ କେଶ ବାହାରିଯିବା ଭଳି ଅତି ସହଜରେ ହେବ । କୌଣସି ପ୍ରକାର ଦୁଃଖର କଥା ରହିବ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ତା'ର ନାମ ହିଁ ସାତ୍ତ୍ୱିକ । ଆମକୁ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦ ବାଦଶାହୀର ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । ପ୍ରଥମେ ସୁଖ, ପରେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛ । ପ୍ରଥମେ ଦୁଃଖ ପୁଣି ସୁଖ କହିବା ଭୁଲ । ପ୍ରଥମେ ତ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ୱାଧୀନ ହେଉଛି, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସ୍ୱାଧୀନ ହେଉଛି କି । ପୁରୁଣା ଘର କ'ଣ କେହି କେବେ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି କି! ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ତ ରାବଣ ରହିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ତ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଯୁକ୍ତି ରହିବା ଦରକାର ଯେ ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ବେହଦର ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । କିପରି ଦେଉଛନ୍ତି ଆସିଲେ ଆମେ ବୁଝାଇବୁ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଯୁକ୍ତି ଦରକାର । ଦୁଃଖଧ୍ୟାନର ଦୁଃଖ ଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟସ୍ତ ତୁମେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରାଅ । କେତେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧ୍ୟାନ । ଏହାକୁ କେହି ସୁଖଧ୍ୟାନ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସୁଖଧ୍ୟାନରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରହିଥା'ନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ସୁଖଧ୍ୟାନ କହିଥା'ନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସୁଖଧ୍ୟାନର ମାଲିକ ଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କର ପୂଜା ଏବେ ମନ୍ଦିରରେ ହେଉଛି । ଏବେ ବାବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମନ୍ଦିରକୁ ଗଲେ କହିବେ ଓହୋ! ମୁଁ ତ ଏହିଭଳି ହେଉଛି । ତେଣୁ ଏହାଙ୍କର ପୂଜା କରିବି ନାହିଁ । ଯେବେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଦ୍ୱିତୀୟ ତୃତୀୟଙ୍କର କାହିଁକି ପୂଜା କରିବେ । ଆମେ ତ ସୁରକ୍ଷାବଂଶୀ ହେଉଛୁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହିକଥା ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଗବାନ କହିଦେଉଛନ୍ତି । କେତେ ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପ ଅନ୍ଧକାର ରହିଛି । ତୁମେ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛ । ଏଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲାଗୁଛି, ଯାହାକି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଲାଗିଥିଲା । ତୁମେ ଜଳଦି କିଛି ବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ଜନ୍ମକୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ହୀରାତୁଲ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ କ'ଣ ଇଚ୍ଛାକାରୀ ପରିବାରର କି! ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ଇଚ୍ଛାକାରୀ ପରିବାର, ତାହା ହେଲା

ଦୈବୀ ପରିବାର । କେତେ ନୂଆ କଥା । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଏସବୁ କଥା ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଅଟାରେ ଲୁଣର ମାତ୍ରା ଯେତିକି ସେତିକି ସତ୍ୟ ରହିଛି । କୃଷ୍ଣାଟ୍ଟକର ନାମ ଲେଖି କେତେ ଭୁଲ୍ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ କୁହ, ତୁମେ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ତ ଦେବତା କହୁଛ ପୁଣି କୃଷ୍ଣାଟ୍ଟକ ଉଗ୍ରବାନ କାହିଁକି କହୁଛ । ବିଷ୍ଣୁ କିଏ ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି କେବଳ ପୂଜା କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହେଲେ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରାଚୀନ ଯେଉଁମାନେ କି ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲେ । ସତତ୍ରା, ରଜୋ, ତମୋ ଅବସ୍ଥାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଦେଇ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ୍ୟାଜ୍ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବ । ତୁମକୁ ଏବେ ବାବା ଏବଂ ଶିକ୍ଷାଦାତା ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ମାୟାର ମଧ୍ୟ କେତେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁଛି । ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଏବେ ବାହାରିବାରେ ଲାଗିଛି । ଯଦି ତୁମେ ନ ଶୁଣିବ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିପରି ଶୁଣାଇବ । ପ୍ରାୟତଃ ବଡ଼-ବଡ଼ ମହାରଥୀମାନେ ବାହାରକୁ ଯିବା ଦ୍ଵାରା ମୁରଲୀ ମିସ୍ କରିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଭରପୂର ହୋଇ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ କେତେ ଗୁହ୍ୟ-ଗୁହ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛି । ଯାହାକି ତୁମକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ତୁମେ ଧାରଣ ନ କରିବ ତେବେ ପକ୍କା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବହୁତ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଭଲ-ଭଲ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ଶୁଣୁଛନ୍ତି ଯେପରି ଯେପରି ଅବସ୍ଥା ସେପରି ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାର କରିପାରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ କଥା ଇଏ କେବେ ଶୁଣାଇ ନାହାନ୍ତି ତାହା ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନେ ବାହାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଏମାନେ କେବଳ ସେବାରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିଥା'ନ୍ତି । ମ୍ୟାଗାଜିନରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ-ଭଲ ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ବିଶାଳ ମାଲିକ ହେଉଛ । ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ଉଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା ସାରା ବିଶାଳ ତୋର ତୁମ ହାତରେ ରହିବ । ତାହା ତୁମଠାରୁ କେହି ବି ଛଡ଼ାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବିଶାଳ ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷାଦାତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବା ହିଁ ହୋଇଥିବେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ । ସେମାନେ କିପରି ରାଜସ୍ଵପଦ ପାଇଲେ ? ଏକଥା ମନଦିରର ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ । ତୁମକୁ ଅପାର ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ଇଶ୍ଵର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ୫ ଭୂତ ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ବିକାର ରହିଛି । ମାୟାର ୫ ଭୂତ ରହିଛି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାୟା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ତୁମେ ପୁଣି ଇଶ୍ଵର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହିଦେଉଛ । ଏହା ତ ଭୁଲ୍ ନା । ଇଶ୍ଵର କିପରି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇପାରିବେ । ସିଏ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତି ଦେଉଛନ୍ତି । କର୍ତ୍ତାକୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ବୁଝାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ କରିବା ଦରକାର । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଯେତେବେଳେ କେହି ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବ ବା ବିରକ୍ତ କରୁଥିବ ସେତେବେଳେ ତୁମକୁ ଶାନ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଉପଦେଶ ବା ଶ୍ରୀମତ ମିଳିବା ପରେ ମଧ୍ୟ କେହି ସନ୍ତାନ ନିଜକୁ ସୁଧାରି ପାରୁନାହାନ୍ତି ତେବେ କୁହାଯିବ ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ, କାହିଁକି ନା ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ଯେଉଁଠି ସବୁ ପ୍ରକାରର ପଦ ଆବଶ୍ୟକ ।

(୨) ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଜ୍ଞାନର ନୂଆ ନୂଆ ପଏଣ୍ଟ ବାହାର କରି ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ମୁରଲୀରେ ପ୍ରତିଦିନ ଯେଉଁ ସବୁ ଗୁହ୍ୟ-ଗୁହ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣିବାରେ କେବେ ବି ଖିଲାପ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସମୟ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶକ୍ତିକୁ ବାସ୍ତବ ରୂପରେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ମାଷ୍ଟରର ଅର୍ଥ ହେଲା — ଯେଉଁ ଶକ୍ତିକୁ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଆବାହନ କରିବ ସେହି ଶକ୍ତି ସେହି ସମୟରେ ବାସ୍ତବ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଅନୁଭବ ହେଉଥିବ । ଆଦେଶ ଦେବା ମାତ୍ରକେ ହାଜର ହୋଇଯାଉଥିବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ସହନ ଶକ୍ତିକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦିଆଯିବ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାର ଶକ୍ତି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଯିବ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମାଷ୍ଟର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପରୀକ୍ଷାମୂଳକ ଭାବରେ ଦେଖ ଯେ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ ସେହି ସମୟରେ ସେହି ଶକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ? ଯଦି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଆଗ-ପଛ ହୋଇଗଲା ତେବେ ବିଜୟ ପରିବର୍ତ୍ତେ ପରାଜୟ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବୁଦ୍ଧିରେ ଯେତିକି ଇଶ୍ଵରୀୟ ନିଶା ରହିଛି କର୍ମରେ ସେତିକି ନମ୍ରତା ମଧ୍ୟ ରହୁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***